

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН РЕКАТА

chitanka.info

Гледаше хвърчилото, което се рееше в синьото небе. Малкото й сърчице трептеше от вълнение. Жълто, зелено, червено, синьо... пъстрите цветове се носеха, подети от лекия ветрец над полянката. Летеше и трептеше, а малкото момиченце стоеше сред зелената трева, вперило възторжен поглед в шарения полет. Вятърът си играеше с несресаните кичури детската коса. Щурчета се обаждаха пронизително в краката ѝ. Сойка извиси глас от близкия храст. Толкова беше щастлива — сама на тази уютна полянка сред природата, сред аромата на пролет, трева и цъфтящи цветя. Тя направи няколко крачки напред, за да вижда по-добре хвърчилото. Рокличката ѝ беше скъсана и сигурно баща ѝ щеше да ѝ се кара, но в момента това нямаше значение. Важното беше хубавото хвърчило, което си направи в училище и което летеше като небесен ангел.

Вятърът се усили, поде шарената играчка и я вдигна нависоко в небето. Сънцето блестеше силно и момиченцето присви очи.

— Ето къде си била — дрезгавият, дебел глас я стресна и тя подскочи. Обърна се. Зад нея, леко олюлявайки се, стоеше възрастен мъж. Некъпан, с мръсна, рошава коса и изпочупени нокти на ръцете. Провисналата, раздърpanа тениска не прикриваше увисналото му шкембе.

Мъжът се усмихна и напуканите му, почти разкървавени устни, разкриха криви и жълти зъби.

Тя помнеше как смърдеше тази уста.

Веднъж беше ходила в Зоологическата градина от училище. Когато беше пред клетката на лъва, същата миризма на леш се излъчваше, както от устата на баща ѝ, когато една нощ...

— Ела при баща си! Кво ме зяпаш, пикло!

— Аз...

— Къв е тоя парцал? — той вече гледаше нагоре. Хубавото ѝ хвърчило се беше оплело в клоните на една топола и висеше като мъртва птица.

Тя не му отговори. Наведе глава и косата ѝ падна пред лицето ѝ. Сълзата не се виждаше, само тя знаеше, че има сълза, изплакана по прекрасното ѝ хвърчило.

Мъжът тръгна към нея, клатейки се.

Тя чу шума от стъпките му и отстъпи назад.

Той се ухили.

— Няма къде да ходиш, малката. Да не искаш да поплаваш?

Наистина, в края на полянката, заобиколена от три страни с гора, имаше река. Не беше дълбока. Но ѝ доставяше неописуемо удоволствие лятно време да седи на големия камък на брега, да топи боси крачета във водата и да гледа как рибките се стрелкат под водата. Тя направи няколко крачки и чу шума на водата. Вече се чувстваше по-спокойна. Звукът на течаща вода винаги я успокояваше. И онази нощ, след посещението на баща ѝ, пак дойде тук. На реката. Нейната приятелка. Неусетно беше стигнала до брега, а баща ѝ вървеше след нея и мърмореше пиянски.

— Ела, малка курво. Същата си като майка си!

Беше на крачка от нея.

Тя се усмихна. Видя пеперуда. Цвете. Усмихна се и пристъпи към него. Той също се засмя и каза:

— Явно ти дойде акъла най-после, момиченце. Не можеш да избягаш от кръвта си. — И се разхили идиотски.

Момиченцето наведе тяло напред, запъна краче и с всичка сила бълсна мъжа в гърдите. Той извика от изненада, залитна назад. Размаха ръце и сякаш за миг запази равновесие. Тя се уплаши. Но в крайна сметка алкохолът си каза думата и той падна назад. Чу се кух звук, когато главата му се прасна в големия камък. Повече не стана.

Тя се усмихна. Обърна се, взе кола, с чиято помощ снощи изтъркаля камъка там и тръгна през гората към нейното тайно място. Подпираще се на него и си представяше, че е вълшебна тояга, с която се справя със злото. Усмихваше се и вървеше, като разглеждаше дърветата, странните и магични дървесни гъби, теменужките, нацъфтяли между корените. Клекна, остави тоягата на земята, набра букетче от сините цветенца, които миришеха така вълшебно и ефирно, стана и продължи да върви. Вълшебната тояга остана да лежи под дървото.

Вървеше, докато стигна до един голям дъб. Спря се в основата му, където имаше издутина от пръст и груб скован кръст.

Клекна, сложи цветенцата до кръста, усмихна се и каза:

— Вече всичко е наред, мамо!

После легна, прегърна майка си и заспа. Шареното хвърчило я понесе над незнайни вълшебни земи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.